

ikke en Frikirke. Der kan komme Tider — og det tror jeg, der vil komme —, hvor de, som slutte sig til Kirken, de, som have aandeligt Liv, kirkelig Sans, ville komme til at danne en Frikirke, men jeg vil haabe og ønske ogsaa for vort Folk, at det maa ske langt ude i en fjern Fremtid. Altsaa denne Tanke har jeg slet ikke fremme i min Betragtning her, men mit Ønske er en fri Folkekirke. Og naar jeg siger, at jeg ønsker, at den skal blive skilt fra Staten, er det ikke, fordi jeg vil have, at der skal staa to adskilte Fraktioner overfor hinanden, men jeg vil have det saaledes, at de kirkelige Spørgsmaal, de aandelige Spørgsmaal, som vedrøre Kirken, skulle overlades til den kirkelig sindede og den aandelig forstaaende Del af Befolkningen. Jeg vil ogsaa der straks sige, at jeg mener ikke, at det skal lægges i Hænderne paa et Præsteskab, enten det nu er i Form af Biskopper eller Provster eller Præster, det skal med andre Ord ikke lægges ind under en absolut gejstlig Myndighed, men jeg mener, det skal lægges ind under den kirkelig interesserede, den aandelig forstaaende Befolknings Omraade. De kirkelige og de aandelige Spørgsmaal skulle lægges ind derunder, medens derimod Kirken selvfølgelig skal have en nøje Forbindelse med den borgerlige Lovgivningsmagt paa alle de Omraader, som ere nødvendige for, at en Folkekirke — jeg gentager dette: en Folkekirke — kan trives og udvikles og befinde sig vel indenfor Staten.

Naar jeg nu ser paa det paa denne Maade, saa har jeg Grund til at tro, at dette ogsaa har været den tidligere højtærede Kultusministers (J. C. Christensen) Tanke, da han i sin Tid som Folketingsmand første Gang bragte dette Lovforslag frem, som jo nu senere af den højtærede Justitsminister er forelagt i Landstinget. Og jeg glædede mig over denne Tanke, ihvorvel jeg havde ønsket, at Lovgivningen paa dette, saavel som paa ethvert andet kirkeligt Omraade, hvor det kunde undgaas, ikke var tagen op, forinden det kirkelige Udvalg, den Gang der blev truffet Bestemmelse om at nedsætte det, havde faaet Lejlighed til at fuldende sit Arbejde og, som vi maa haabe, fremkomme med et Forslag til en Kirkeforfat-

ning, hvori dette Spørgsmaal om Ægteskabs Indgaaelse absolut vilde være gaaet ind som et naturligt Led. Det havde jeg, som sagt, ønsket, men da det imidlertid ikke er sket, kan jeg ikke sige andet, end at jeg tager alligevel Sagen op med Glæde netop med det Maal for Øje, som jeg her har nævnt. Og jeg vilde ønske, at det maatte komme til at staa klart for alle dem, som her i Salen beskæftige sig med dette Spørgsmaal, og navnlig dem, som ville tage eller have taget Ordet i denne Sag — thi det staa for mig som noget overordentlig betydningsfuldt og stort for det danske Folks aandelige Udvikling —, at det gælder om, at vi virkelig kunne faa en fri Folkekirke, en Folkekirke, der er stillet frit saaledes, at den selv fik Raadighed og Bestemmelsesret over de aandelige og kirkelige Spørgsmaal.

Dette Spørgsmaal her har jeg haft Lejlighed til at udtale mig om allerede i sin Tid, da jeg blev anmodet om at modtage Kandidaturen oppe i Hurupkredsen, hvor jeg senere blev valgt som Kredens Repræsentant. Da vidste jeg, at det var et Spørgsmaal, som havde vakt stærkt Røre i Befolkningen, og jeg vidste endydermere, at der i denne Befolkning var bestemte Modstandere af det Standpunkt, som jeg stod paa, men saa meget mere fandt jeg, at det var min Pligt at gøre dem ganske klare over min Stilling, og det gjorde jeg paa alle de Vælgermøder, som jeg var paa, og jeg maa sige, at selv om jeg ikke tror, at det store Flertal blev enig med mig i mit Syn derpaa, havde jeg dog den Tilfredsstillelse, at de bleve stille overfor de Betragtninger, jeg gjorde gældende og indrømmede, at der kunde være noget deri. Jeg vil derfor ogsaa tillade mig at lægge de ærede Medlemmer af dette Ting denne min Betragtning paa Hjerte.

Naar jeg gør dette, vil jeg ogsaa sige, at naar der mod en Sag som denne rejser sig en saa stærk Modstand, som faktisk har rejst sig ude i Befolkningen, da er Tiden ikke inde endnu — at Tiden vil komme tvivler jeg ikke om — og saa skulle vi ikke paatvinge Befolkningen noget, som den er saa absolut imod, og jeg vilde derfor ønske, at denne Sag kunde blive stillet i Bero. Jeg tvivler ikke om, at naar Tiden faar Lov til at gaa, og navnlig det